

Când s-a rupt perdeaua ... W. T. Turpin

Matei 27.51,52: *Și iată, perdeaua Templului s-a rupt în două, de sus până jos, pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat, mormintele s-au deschis; și multe trupuri ale sfinților care muriseră au înviat.*

Aceste versete ne relatează ce s-a petrecut atunci când Domnul Isus Și-a dat duhul. Domnul Isus a murit, El Însuși Și-a dat viața, și nimeni nu avea dreptul și puterea să-I ia viața: „Nimeni nu mi-o ia, ci o dau Eu de la Mine Însumi” (Ioan 10.18). Acestea sunt cuvintele Lui. În momentul când a avut loc aceasta, au avut loc evenimente care prin nimic altceva nu ar fi putut fi provocate. Nici viața Lui desăvârșită, era Dumnezeu în carne, nu a putut da naștere la așa ceva. Dar atunci când El Și-a dat viața, când sufletul Lui S-a dat ca jertfă pentru vină, atunci când El a purtat judecata dreaptă a lui Dumnezeu pentru păcat – atunci perdeaua Templului s-a rupt în două bucăți, de sus până jos, pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat și mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților morți au fost înviate, și ei au ieșit din morminte *după învierea Sa*. Cerul, pământul și hadesul au simțit o putere, pe care n-au cunoscut-o înainte (Matei 27.51,52).

„Locul preasfânt” era despărțit de „Locul sfânt” printr-o perdea, care era făcută din purpură albastră și roșie, din stacojiu și în subțire răsucit. Această despărțire prin perdea indica depărtarea omului ca păcătos de Dumnezeu și exprima, că din partea lui Dumnezeu era imposibil să aibă relații cu omul care era încă în păcatele lui. Epistola către Evrei ne învață că drumul spre Locul Preasfânt nu era încă deschis: Dumnezeu nu putea ieși și omul nu putea intra. Însă acum prin moartea lui Hristos s-a schimbat totul: perdeaua a fost ruptă, acea perdea din purpură albastră și roșie, din stacojiu și în subțire răsucit, care reprezenta natura umană fără pată a Domnului Isus. Perdeaua trebuia ruptă, pentru ca toată gloria morală a lui Dumnezeu să poată străluci și noi să putem intra. Calea nouă și vie a fost inaugurată „prin perdeaua dinăuntru, adică prin trupul Său” (Evrei 10.20). [Remarca redacției: Perdeaua din Evrei 10 este perdeaua din cort. Această perdea nu a fost ruptă.]

Și felul *cum* a fost ruptă perdeaua are o însemnătate mare: „de sus până jos”. Din aceasta rezultă că nici o altă mână, decât numai mâna lui Dumnezeu a rupt-o. Prin aceasta Dumnezeu explică, că El nu a vrut să mai existe depărtarea care a fost până în momentul acela. Și nu numai aceasta: Dumnezeu Însuși a înlăturat această depărtare, și anume într-un fel care a făcut cunoscut toată dreptatea, toată sfințenia, tot adevărul și toată dragostea naturii Sale. Viața lui Isus nu a putut niciodată să rupă perdeaua sau să deschidă morminte – oricât de frumoasă, de desăvârșită și de binecuvântată era viața Lui, slujba Lui pentru oameni, ascultarea Lui față de Dumnezeu. Dacă nu ar fi existat un Mântuitor, care să fi murit, care să-Și dea trupul la moarte și al cărui sânge să fie vărsat, Dumnezeu ar fi rămas ascuns înapoia acelei perdele. Omul – chiar și omul cel mai bun – s-ar afla încă în depărtare, hadesul nu ar fi încă biruit, și cel care are puterea morții, nu ar fi încă supus. Însă, preamărit fie Dumnezeu, toate acestea au avut loc, deoarece Hristos a murit. Dumnezeu S-a arătat pe deplin, păcatul a fost judecat în rădăcina lui, drumul în Locul Preasfânt a fost deschis. Hristos, care a murit, a înviat și a fost glorificat, și pe fața Lui luminează strălucirea cunoașterii gloriei lui Dumnezeu [2 Corinteni 4.6].

Cu moartea Domnului Isus Hristos sunt legate două lucruri de importanță capitală. Întâi: a fost revelat și făcut cunoscut totul din partea lui Dumnezeu. În al doilea rând: din partea omului a fost dat totul pe față și judecat. Prin ruperea perdelei Dumnezeu nu numai a fost pus în situația să acționeze în dragoste legitimă față de răzvrățiții vinovați, cum suntem noi, ci sentimentele naturii Sale, ale inimii Sale, au fost dezvelite într-o așa măsură minunată, că nouă nu ne mai rămâne nimic altceva decât să adorăm uimiți în prezența unei astfel de favori. Este copleșitor să gândești că acum nu mai sunt nici un fel de taine în inima lui Dumnezeu; suferințele Fiului preaiubit au revelat tot ce era în inima Tatălui. Isus, singurul Fiu, care tot timpul era la sânul Tatălui, a făcut cunoscut pe Tatăl, și niciodată mai real ca atunci când Dumnezeu L-a părăsit, când inima Lui S-a frânt din cauza batjocuri, atunci când El aștepta compătimire, dar degeaba, când aștepta mângâietori și nu era niciunul (Psalm 69). Ce copleșitor este să vezi că din partea lui Dumnezeu, inima Sa și locul nou, în care El voia să ne aducă în Hristos corespunzător inimii Sale, a fost descoperită în același moment când din partea noastră totul a fost dat pe față și judecat. Ce mesaj ar fi ultimul fără primul? Cum ar putea cineva să-și îndrepte fața spre o astfel de scenă, dacă inima nu ar avea cunoștința despre un cămin în El, Cel care este „strălucirea slavei Sale” (compară cu Evrei 1.2,3).

Sunt sigur că noi ne putem da seama numai vag despre judecată, despre judecata divină, așa cum s-a văzut ea în crucea lui Hristos. Noi putem să înțelegem foarte puțin frumusețea aceluia orizont divin, care acum este larg deschis pentru noi, frumusețea aceluia loc, a acelei regiuni de partea lui Dumnezeu, unde nu numai sunt descoperite toate tainele Sale, ci unde și inima Lui Își găsește satisfacția în a ne arăta bogățiile Sale. În momentul cel mai timpuriu, în care Dumnezeu a putut să facă aceasta, El a făcut-o, și acesta a fost atunci când Fiul Său, care venise să facă voia Sa, a îndeplinit-o corespunzător desăvârșirii naturii lui Dumnezeu. În momentul acesta perdeaua Templului s-a rupt în două bucăți, de sus până jos; liniștea, care a domnit timp îndelungat înapoia acestei perdele plină de taine, a fost întreruptă, și acolo unde numai într-o singură zi din an avea voie să intre *un singur* om din tot poporul, marele preot, acolo sunt inimi sărmâne, ca ale noastre, îndreptățite să aibă în chip desăvârșit și pentru totdeauna locuința lor.

O, ce cămin! Cine poate înțelege dragostea
Care locuiește în acele locuri sfinte,
Unde El va duce pe toți preaiubiții Lui,
Unde domnește pacea veșnică.

Apoi, în al doilea rând, în același timp, când totul din partea lui Dumnezeu a fost descoperit și din partea omului totul a fost dat pe față și judecat, soarele s-a întunecat, pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat, mormintele s-au deschis, și momentul acesta, a fost momentul când stricăciunea și moartea au simțit puterea Aceluia despre care ele până acum au auzit numai un zvon. Dacă inimile noastre ar pătrunde puțin mai mult în aceste împrejurări minunate ale acestei judecăți, niciodată nu vom mai vrea să ne întoarcem la ceva care a stat sub această judecată; eliberarea ar fi minunată pentru noi. Dacă am înțelege mai bine crucea, atunci cina Domnului ar fi starea permanentă a sufletului nostru, înduioșarea adevărată ne-ar lega cu El în moartea Sa, atunci când ne vom gândi la El, deoarece prin acea moarte ni s-a deschis orizontul, unde noi avem festivități cu El, și pentru că moartea Sa a exprimat

Matei 27.51,52

dragostea lui Isus și a Tatălui. În afară de aceasta inimile noastre ar fi păzite de înșelăciune, căci cum am putea noi aștepta altceva aici pe pământ decât moartea, dacă inimile noastre ar trăi în permanentă amintire de moartea Sa pentru noi?

Părerea cititorilor la acest articol

Ruperea perdelei include, așa cum am auzit odată, probabil și un alt gând: începând de la captivitatea babiloniană nu a mai existat chivotul! Perdeaua ruptă a arătat tuturor adepților „iudaismului oficial”, că Sfânta sfintelor era goală. Dumnezeu nu mai locuia pe pământ, ci numai în Fiul Său. Aceasta era pentru iudeii, care voiau să vadă, o demonstrație vizibilă a faptului că sistemul lor vechi era „în retragere”.

Salutări cordiale, Frank.